

Sygn. akt **XXIII Ga 1823/16**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 marca 2017 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie XXIII Wydział Gospodarczy Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący:	SSO Monika Skalska (spr.)
Sędziowie:	SO Andrzej Kubica SO Maria Więckowska
Protokolant:	Prot. Sąd. Arkadiusz Bogusz

po rozpoznaniu w dniu 30 marca 2017 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) spółki akcyjnej w G.

przeciwko (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością spółce jawnej w W.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego dla m. st. Warszawy w Warszawie

z dnia 4 sierpnia 2016 r., sygn. akt VIII GC 3157/15

1. zmienia zaskarżony wyrok w pkt. I i oddala powództwo oraz w pkt. II i zasądza od (...) spółki akcyjnej w G. na rzecz (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością spółki jawnej w W. 2417 zł (dwa tysiące czterysta siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu;

2. zasądza od (...) spółki akcyjnej w G. na rzecz (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością spółki jawnej w W. 3517 zł (trzy tysiące pięćset siedemnaście złotych) tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.

SSO Maria Więckowska	SSO Monika Skalska	SSO Andrzej Kubica
----------------------	--------------------	--------------------

Sygn. akt: XXIII Ga 1823/16

UZASADNIENIE

W dniu 15 maja 2015r. powódka (...) S.A. w G. wniosła pozew o zasądzenie od pozwanej (...) sp. z o.o. sp.j. w W. kwoty 22.338,02 zł wraz z odsetkami ustawowymi od kwot 19761,26 zł od dnia 18 października 2014 r. do dnia zapłaty, 603,07

zł od dnia 25 października 2014 r. do dnia zapłaty, 273,92 zł od dnia 25 października 2014 r. do dnia zapłaty, 1699,77 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz zasądzenia kosztów procesu kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu pozwu powódka podniosła, iż dochodzona należność obejmuje kwoty z faktur VAT wystawione na podstawie umowy o dostawę energii elektrycznej do lokalu pozwanej, których pozwana nie zapłaciła.

Następnie w dniu 22 maja 2015 r. Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie w sprawie VI Nc-e (...) wydał nakaz zapłaty uwzględniając powództwo.

W sprzeciwie od powyższego nakazu zapłaty pozwana zaskarżyła nakaz w całości, wniosła o oddalenie powództwa, zasądzenie od przeciwnika na jej rzecz zwrotu kosztów procesu, w tym zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu stanowiska pozwana wskazała, iż dokonała wpłat na poczet należności z faktur opisanych w pozwie i zobowiązana wygasła.

Wyrokiem z dnia 4 sierpnia 2016r. Sąd Rejonowy dla m.st. Warszawy w Warszawie sprawie o sygn. akt: VIII GC 3157/15:

- w pkt I. zasądził od pozwanego (...) sp. z o.o. sp.j. w W. na rzecz powoda (...) S.A. w G. kwotę 22338,02 zł (dwadzieścia dwa tysiące trzysta trzydzieści osiem złotych dwa grosze) wraz z ustawowymi odsetkami od kwot:
 - 19761,26 zł od dnia 18 października 2014 r. do dnia 31 grudnia 2015 r., wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 01 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty,
 - 603,07 zł od dnia 25 października 2014 r. do dnia 31 grudnia 2015 r., wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 01 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty,
 - 273,92 zł od dnia 25 października 2014 r. do dnia 31 grudnia 2015 r., wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 01 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty,
 - 1699,77 zł od dnia 15 maja 2015 r. do dnia 31 grudnia 2015 r., wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 01 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty.
- w pkt II. zasądził od pozwanego (...) sp. z o.o. sp.j. w W. na rzecz powoda E. – (...) w G. kwotę 2697 zł (dwa tysiące sześćset dziewięćdziesiąt siedem złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sąd Rejonowy ustalił, że (...) S.A. w (...) sp. z o.o. w W. w dniu 23 listopada 2011 r. zawarły umowę o nr (...) o dystrybucję energii elektrycznej. Rozliczenie miało nastąpić w okresach dwumiesięcznych wg wskazań prognozowych i uwidocznione w fakturach Vat przesyłanych pozwanej spółce. Umowa była aneksowana.

W toku trwającej umowy powódka wystawiła pozwanej faktury VAT, m.in. (...) na kwotę 19761,26 zł z terminem płatności 17 października 2014 r., (...) na kwotę 273,92 zł z terminem płatności 24 października 2014 r., (...) na kwotę 603,07 zł z terminem płatności 24 października 2014 r. oraz notę odsetkową (...) na kwotę 1699,77 zł z terminem płatności 10 lutego 2015 r. Pozwana spółka dokonywała zapłaty za faktury z opóźnieniem w dniu 17 października 2015 r. kwoty 62497,98 zł i 24 października 2015 r. kwoty 876,99 zł. Strona powodowa zaliczała wpłaty na poczet wierzytelności najdalej wymagalnych i monitów dotyczących wezwań do zapłaty.

W dniu 12 lutego 2015 r. powódka wezwała pozwaną do zapłaty dalszej kwoty 23.338,02 zł.

Sąd Rejonowy zważył, że powództwo podlegało uwzględnieniu w całości. Wskazał, że bezsporna była podstawa faktyczna i prawna roszczenia, wysokość zobowiązania i fakt nieterminowej zapłaty. Powódka dochodziła zapłaty należności za niezapłacone faktury VAT. W ocenie Sądu Rejonowego, działanie powódki polegające na zaliczaniu wpłat dokonanych przez pozwaną na poczet wierzytelności najdalej wymagalnych i monitów dotyczących wezwań do zapłaty było prawidłowe, zgodne z zapisami OWU i Kodeksu cywilnego, co czyni zasadnym żądanie pozwu. Wierzytelności

powódki nie wygasły. Szczegółowe rozliczenie należności powódka wskazała w dokumentach dołączonych do pism procesowych i w twierdzenia w treści tych pism. Pozwana nie kwestionowała przy tym, że określone zaliczenie należności na poczet określonych wierzytelności nastąpiło, ani w jakiej kwocie. W konsekwencji, Sąd zasądził kwotę z petitum pozwu wraz z odsetkami od dat wymagalności poszczególnych kwot, wskazanych w treści faktur. O odsetkach Sąd Rejonowy orzekł na podstawie art. 481 k.c. i art. 482 k.c., natomiast o kosztach procesu Sąd rozstrzygnął zgodnie z art. 98 k.p.c.

Apelację od powyższego wyroku wywiodła strona pozwana, zaskarżając go w całości i zarzucając mu naruszenie:

1. art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dokonanie błędnego i sprzecznego z materiałem dowodowym ustalenia, iż:

- poza sporem pozostaje wysokość zobowiązań pozwanej wobec powódki oraz fakt nieterminowej zapłaty, w sytuacji w której pozwana wprost, w całości i przez całe postępowanie kwestionowała tak wysokość rzekomego zobowiązania wobec powódki jak i podnosiła oraz wykazała dokumentami uznanymi przez Sąd I Instancji za wiarygodne, że wszelkie zobowiązania uiszczała w terminie,
- pozwana nie kwestionowała sposobu oraz faktu zaliczenia przez powódkę kwot uiszczanych przez pozwaną na poczet przypadających powódce należności, w sytuacji w której powódka nigdy nie złożyła oświadczenia o korekcie oświadczenia pozwanej w przedmiocie zarachowania dokonanych wpłat,
- powódka złożyła skuteczne oświadczenie o korekcie oświadczenia pozwanej w przedmiocie zarachowania dokonanych wpłat, w sytuacji, w której z żadnego dokumentu złożonego do niniejszej sprawy taki fakt nie wynika,
- pozwana nie kwestionowała sposobu oraz faktu zaliczenia przez powódkę kwot uiszczanych przez pozwaną na poczet przypadających powódce należności, w sytuacji w której, z zajmowanego przez pozwaną stanowiska procesowego wprost i bezpośrednio wynika, iż pozwana nie zgadza się z ewentualnym (zdaniem pozwanej nieskutecznym) dokonaniem zarachowania dokonanych przez pozwaną wpłat,
- powódka mogła dokonać zarachowanie dokonanych przez pozwaną wpłat w oparciu o postanowienia art. 451 § 1 zd. drugie k.c., w sytuacji, gdy między stronami obowiązywały postanowienia § 4 ust. 3 Umowy z dnia z dnia 23 listopada 2009r., modyfikujące dyspozycję art. 451 § 1 zd. drugie k.c., i które w jednoznaczny sposób wskazywały w jaki sposób powódka może ewentualnie dokonywać zarachowywania wpłat dokonywanych przez pozwaną oraz w jaki sposób powinna o tym informować pozwaną,
- pozwana posiadała wobec powódki inne długi tego samego rodzaju, na poczet których to długów powódka mogła dokonywać zarachowywania dokonywanych przez pozwaną wpłat podczas, gdy wszystkie długi pozwanej zostały przez pozwaną zapłacone w terminie i tym samym nie powstały w związku z nimi żadne należności uboczne, tym bardziej nie pozostawało do zapłaty żadne świadczenie główne, co pozwana wykazała uznanymi za wiarygodne dokumentami;

2. naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. poprzez pominięcie przy ocenie stanu faktycznego i prawnego sprawy zawartej pomiędzy stronami umowy z dnia z dnia 23 listopada 2009r., a w szczególności pominięcie treści § 4 ust. 3 Umowy, co doprowadziło do uznania, iż powódka skutecznie dokonała korekty oświadczenia pozwanej w przedmiocie zarachowania;

3. naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. poprzez pominięcie przy ocenie stanu faktycznego i prawnego sprawy zawartej pomiędzy stronami umowy z dnia z dnia 23 listopada 2009r., a w szczególności pominięcie faktu, iż częścią tejże umowy nie były Ogólne Warunki Umów (...) S.A, co doprowadziło do uznania, iż powódka skutecznie dokonała korekty oświadczenia pozwanej w przedmiocie zarachowania w oparciu o postanowienia tychże OWU;

4. naruszenie art. 451 § 1 zd. drugie k.c. poprzez jego zastosowanie w sprawie, w sytuacji w której przepis ten nie ma zastosowania w niniejszym przypadku, a to z uwagi na fakt, iż powódka nie złożyła pozwanej oświadczenia o korekcie oświadczenia pozwanej w przedmiocie zarachowania wpłaconych przez pozwaną wpłat;

5. naruszenie art. 451 § 1 zd. drugie k.c. poprzez jego błędną interpretację polegającą na tym, iż przewidziane w tymże przepisie uprawnienie powódki, mogła ona wykonać pomimo upływu znacznego czasu, co jednocześnie wypełnia znamiona naruszenia ze strony powódki dyspozycji art. 5 kodeksu cywilnego w przedmiocie nadużycia prawa;

6. naruszenie art. 451 § 1 zd. drugie k.c. w związku z art. 4 ust. 3 umowy z dnia z dnia 23 listopada 2009r. łączącej strony, skutkujące przyjęciem, iż powódka nie była zobowiązana do pisemnego zawiadomienia pozwanej o dokonaniu korekty oświadczenia pozwanej w przedmiocie zarachowania wpłat;

7. naruszenie art. 451 § 1 zd. drugie k.c. w zw. z art. 61 § 1 k.c. i w zw. z art. 91 k.p.c. poprzez błędną ich interpretację i uznanie, iż pełnomocnik procesowy powódki może skutecznie złożyć na ręce pełnomocnika procesowego pozwanej oświadczenie woli o korekcie oświadczenia pozwanej w przedmiocie zarachowania wpłaconych przez pozwaną kwot.

W oparciu o przytoczone zarzuty, pozwana wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kosztów procesu za obydwie instancje, w tym również kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W odpowiedzi na apelację, powódka wniosła o jej oddalenie w całości oraz zasądzenie od strony pozwanej na rzecz strony powodowej zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa prawnego przed Sądem II instancji według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja pozwanego okazała się w pełni zasadna, a podniesione w niej zarzuty skutkowały zmianą zaskarżonego wyroku i oddaleniem powództwa w całości.

Zdaniem Sądu Okręgowego wszystkie zarzuty apelującego dotyczące naruszenia przepisów prawa procesowego w postaci art. 233 § 1 k.p.c., a zatem niewłaściwej oceny dowodów przeprowadzonej przez Sąd Rejonowy, okazały się słuszne. Za zasadne należy również uznać zarzuty naruszenia art. 451 § 1 zd. drugie k.c. poprzez jego błędną interpretację.

Na wstępie wskazać należy, że zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. może być uwzględniony jedynie w takim przypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami, gdy wnioskowanie sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo wbrew zasadom doświadczenia życiowego ocena nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo - skutkowych. Zdaniem Sądu Okręgowego, oceniając materiał dowodowy zebrany w sprawie Sąd I instancji naruszył art. 233 k.p.c. poprzez dokonanie oceny dowodów w sposób niewszechstronny, nasuwający zastrzeżenia co do logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego.

Przede wszystkim, Sąd Rejonowy w bardzo zwięzłych rozważaniach prawnych błędnie przyjął, że powód wykazał prawidłowość zaliczenia wpłat dokonywanych przez pozwanego na poczet wierzytelności najdalej wymagalnych i monitów dotyczących wezwań do zapłaty, natomiast pozwana spółka nie kwestionowała, że określone zaliczenie należności na poczet określonych wierzytelności nastąpiło, ani w jakiej kwocie. Z tą oceną materiału dowodowego nie można się zgodzić, co zasadnie zarzuciła pozwana. Takie stanowisko sprzeczne jest w szczególności z treścią łączącej strony umowy z dnia 23 listopada 2009r. o nr (...) o dystrybucji energii elektrycznej.

Odwołując się w pierwszej kolejności do § 4 ust. 3 wskazanej umowy podkreślenia wymaga, że zgodnie z jego treścią strony postanowiły, że „w razie powstania zaległości w płatnościach (należności wynikające z faktur wraz z odsetkami lub odsetki od nieterminowo uregulowanych faktur), sprzedawca (w tej sprawie powód) może zarachować dokonane przez odbiorcę (w tej sprawie pozwaną) wpłaty pieniężne w pierwszej kolejności na poczet odsetek od faktur

uregulowanych z opóźnieniem, a następnie na poczet najdawniej wymagalnego długu, o czym pisemnie poinformuje odbiorcę”. Natomiast w § 11 tejże umowy określono, że integralną część umowy stanowią: załącznik nr 1 w postaci wykazu obiektów odbiorczych oraz załącznik nr 2, czyli cennik energii elektrycznej powoda.

Przechodząc do zarzutów apelacyjnych wskazać należy, że słusznie pozwana podnosi, że nie miały do niej zastosowania Ogólne warunki umów sprzedaży energii elektrycznej obowiązujące u strony powodowej, na które to powodowa spółka powoływała się w toku postępowania pierwszoinstancyjnego. Powyższa okoliczność wynika przede wszystkim z cytowanego powyżej § 11 umowy o dystrybucji energii elektrycznej, w którym wyraźnie wskazano jakie załączniki stanowią integralną część łączącej strony umowy o dystrybucji energii elektrycznej. W treści tego paragrafu nie ma mowy o Ogólnych warunkach umów sprzedaży, tego rodzaju postanowienie nie znajduje się również w żadnym z dalszych uregulowań umownych. Co więcej, z samej treści Ogólnych warunków umów sprzedaży, a w szczególności z § 12 ust. 14 wynika, że „umowa zawarta po wejściu w życie OWU może przewidywać postanowienia odmienne od zawartych w tychże warunkach. W takim wypadku strony związane są umową”. Oznacza to, że w przypadku gdy łącząca strony umowa zawiera inne postanowienia aniżeli te wynikające z Ogólnych warunków umów sprzedaży, to pierwszeństwo mają postanowienia umowne i z taką właśnie sytuacją mamy do czynienia w niniejszej sprawie. Wskazać przy tym należy, że § 9 ust. 4 Ogólnych warunków umów sprzedaży, na który powołuje się strona powodowa, zawiera analogiczne jak § 4 ust. 3 umowy z dnia 23 listopada 2009r. unormowanie w zakresie rozliczania między stronami zaległości w płatnościach, z tym że brak jest w nim obowiązku pisemnego poinformowania odbiorcy o takim właśnie zaliczeniu. W ocenie Sądu Okręgowego, różnice w treści tych postanowień wynikają z faktu, że zamiarem stron było uregulowanie w sposób odmienny wzajemnych praw i obowiązków w odniesieniu do Ogólnych warunków umów sprzedaży obowiązujących u powoda. Świadczy o tym fakt wprowadzenia obowiązku sprzedawcy (czyli powoda) pisemnego poinformowania odbiorcy o ewentualnym sposobie zaliczenia wpłat dokonanych na poczet opóźnień w płatnościach. Podkreślić należy, że na gruncie art. 65 k.c. przyjmuje się, jeśli chodzi o oświadczenia woli wyrażone w formie pisemnej, że ich sens ustalać należy z uwzględnieniem tekstu dokumentu, w którym zostały zawarte. W procesie interpretacji tekstu podstawowa rola przypada językowym regułom znaczeniowym. Wykładni poszczególnych wyrażen dokonuje się z uwzględnieniem kontekstu, w tym także związków treściowych występujących między zawartymi w tekście postanowieniami (uzasadnienie uchwały Sądu Najwyższego z dnia 29 czerwca 1995 r., sygn. akt III CZP 66/95 - OSNIC rok 1995, nr 12, poz. 168). Prawidłowa wykładnia umowy powinna więc - zgodnie z art. 65 § 2 k.c. - uwzględniać w pierwszym rzędzie badanie zgodnego zamiaru stron i celu umowy, nie może jednak pomijać jej tekstu, którego sens należy ustalać za pomocą językowych reguł znaczeniowych. Wykładnia umowy nie może prowadzić do wniosku, iż zamiarem stron było zawarcie odmiennych istotnych postanowień od tych, które zostały wyrażone na piśmie (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 marca 2011 r., o sygn. akt IV CSK 377/10).

Zauważyć należy, że w doktrynie przyjmuje się, że oświadczenie o sposobie zarachowania wierzyciela ma charakter czynności prawnej, a nie oświadczenia wiedzy, stąd podlegać będzie ocenie z punktu widzenia ogólnych przesłanek ważności czynności prawnych i będzie ono złożone z chwili, gdy dojdzie do drugiej strony w taki sposób, że mogła się zapoznać z jego treścią (art. 61 § 1 k.c.). Mając też na uwadze zasadę pewności obrotu, należy przyjąć, że wierzyciel winien bez zbędnej zwłoki, w normalnym toku czynności, powiadomić dłużnika o skorzystaniu przez siebie z uprawnienia, o którym mowa w art. 451 § 1 i 2 k.c. Wprawdzie przepis art. 451 k.c. dotyczący zarachowania zapłaty ma charakter dyspozytywny, albowiem znajdzie on zastosowanie wówczas, gdy strony nie umówiły się inaczej (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 czerwca 2007 r., IV CSK 95/2007, niepubl.), niemniej jednak, zawarty w § 4 ust. 3 umowy z dnia 23 listopada 2009r. zapis nie wyłącza uprawnienia pozwanej do wyraźnego wskazania, który konkretnie dług zaspokaja. Zarachowanie wpłaty dokonanej przez dłużnika nie może bowiem nastąpić w sposób dowolny, lecz z zachowaniem obowiązujących reguł. Dowolne zaliczanie wpłat bez oświadczenia o sposobie ich zaliczania utrudniałoby dłużnikowi skontrolowanie wysokości zadłużenia wobec wierzyciela. W razie skorzystania z uprawnienia określonego § 4 ust. 3 tejże umowy, powódka winna złożyć pozwanej oświadczenie o dokonaniu zarachowania jej wpłat w inny sposób nie wskazano to w fakturach VAT, i powinno to się odbyć za pokwitowaniem, o którym mowa w art. 462 k.c. Oświadczenie o sposobie zarachowania wierzyciel może bowiem wyrazić wyłącznie poprzez zamieszczenie go na pokwitowaniu. Dopiero przyjęcie takiego pokwitowania bez zastrzeżeń przesądza o przyjęciu wskazanego przez

wierzyciela sposobu zarachowania i pozbawia dłużnika możliwości wskazania własnego sposobu zarachowania (art. 451 § 2 k.c.).

W tym aspekcie wskazać należy, że zasadny jest zarzut apelującego, kwestionujący skuteczność oświadczenia powódki co do sposobu zarachowania wpłat dokonanych przez pozwaną na poczet zaległości w płatnościach. Podkreślenia wymaga, że powódka dopiero na etapie postępowania przed Sądem I instancji wskazywała na sposób zaliczania konkretnych wpłat dokonanych przez pozwaną, natomiast wcześniej nie informowała pozwanej w jaki sposób rozliczała własne należności, nie złożyła przy tym pokwitowań ze wskazaniem, na które należności zarachowywała konkretne wpłaty dłużnika. Jak już wyżej wspomniano, § 4 ust. 3 umowy z dnia 23 listopada 2009r. przewidywał pisemną formę poinformowania odbiorcy o sposobie zarachowania tych należności. Zdaniem Sądu Okręgowego, sposób zaliczenia wpłat strony pozwanej dokonany w fakturach VAT, a polegający na tym, że powódka w każdej kolejnej fakturze wskazywała jedynie obecny – na moment wystawienia faktury - stan zadłużenia strony pozwanej nie spełnia wymogu określonego przez strony § 4 ust. 3 umowy. Takie działanie powódki świadczy jedynie o tym, że przerzucała na pozwaną ciężar wyliczenia dłużnych zaległości oraz ewentualnych odsetek od nieterminowych wpłat tylko w oparciu o wystawione faktury VAT, w treści których poza wskazaną kwotą zadłużenia brak było jakichkolwiek informacji o sposobie zaliczenia dokonanych wpłat. Nie ulega wątpliwości, że obrót energii elektrycznej między stronami był znaczny, pozwana posiadała wiele punktów odbioru, co więcej, należności pozwanej były różnorodne w różnych okresach czasu, a wpłaty niejednokrotnie przekraczały kwoty kilkudziesięciu tysięcy złotych. Co więcej, między stronami istniały z pewnością jeszcze inne należności, poza objętymi niniejszym pozwem. W tej sytuacji, nie sposób wymagać aby pozwana dokonywała sama wyliczeń i wpłat na poczet wierzytelności najdalej wymagalnych bez jakiegokolwiek informacji na ten temat od strony powodowej, tym bardziej, wobec braku pokwitowań co do sposobu zaliczenia poszczególnych wpłat strony pozwanej na poczet tychże należności. W rezultacie, pozwana nie miała możliwości poczynienia ustaleń, na poczet których z najdawniej wymagalnych długów podlegały zarachowaniu jej wpłaty, jakie były w tym zakresie opóźnienia i jakie były podstawy do wystawienia choćby noty odsetkowej przez stronę powodową. W tym stanie rzeczy, brak było podstaw do zastosowania szczególnego unormowania zawartego w umowie stron o sposobie zarachowania zaległości w płatnościach.

Z przytoczonych względów, uznając że podniesione w apelacji zarzuty strony pozwanej co do naruszenia przez Sąd I instancji przepisów postępowania cywilnego w postaci art. 233 § 1 k.p.c. są jak najbardziej zasadne, należy stwierdzić, że Sąd I instancji oceniając materiał dowodowy, przekroczył zasadę swobodnej oceny dowodów wynikającą z tegoż przepisu. Materiał dowodowy nie pozwala na powzięcie takich wniosków, do jakich doszedł Sąd Rejonowy.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. zmienił zaskarżony wyrok i powództwo oddalił w całości oraz zasądził od powódki na rzecz pozwanej koszty postępowania pierwszoinstancyjnego w kwocie 2.417 zł.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z art. 391 k.p.c. w zw. z § 2 pkt 5 w zw. z § 10 ust. 1 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015 r. poz. 507, z późn. zm.).

SSO Maria Więckowska SSO Monika Skalska SSO Andrzej Kubica